

תלמודו בידו

דף יד עמוד ב

א] האם בשעת כשלונה של ירושלים פסקו אנשים דוברי אמת ?

ב] האם רבן יוחנן בן זכאי הסכים ללמד מעשה מרכבה לר' אלעזר בן ערך ?

ג] מי הם אלו שהרצו במעשה מרכבה לפני רבותיהם ואחרים הרצו בפניהם ?

ד] מי אלו שנכנסו לפרדס, ומה היה סופם ?

ה] מה הסברא להתיר סירוס כלב, ומה ההלכה ?

א] בדברי תורה: לא פסקו. וכשביקשו למנות אדם לרב, היה מודה שאינו תלמיד חכם. במשא ומתן: פסקו בעלי אמנה.

ב] לא הסכים, כיון שהיה מסופק אם הגיע לדרגת "חכם מבין מדעתו". כשר' אלעזר התחיל לדרוש, ירד רבן יוחנן מעל החמור, כדי להיות באימה. וירדה אש מן השמים, וכל האילנות שבשדה אמרו שירה.

ג] 1. ר' יהושע. הרצה בפני רבן יוחנן בן זכאי, ור' עקיבא הרצה בפניו. 2. ר' עקיבא. הרצה בפני ר' יהושע, וחנניה בן חכינאי הרצה בפניו. - חנניה, לא הרצו אחרים בפניו.

ר' אלעזר בן ערך, אף שהרצה בפני רבן יוחנן, אחרים לא הרצו בפניו.

ד] 1. בן עזאי, הציץ לצד השכינה ומת, "כי לא יראני האדם וחי". ומיתתו היתה קשה בעיני ה', לפי שמת בעודו בחור.

2. בן זומא, הציץ ונטרפה דעתו.

3. אלישע בן אבויה, כפר ויצא לתרבות רעה.

4. ר' עקיבא נכנס בשלום ויצא בשלום [אף שביקשו מלאכי השרת לדוחפו].

ה] הסברא: איסור סירוס נאמר אצל מומי קרבן, וכלב ואף חליפיו אסורים למזבח. הלכה: אסור, שנאמר "ובארצכם לא תעשו".